

Hoții de pădure¹

Este titlul unei cărți scrisă de dl. Anatolie Paniș prin anii optzeci, publicată de Editura Cartea Românească și reprezentând o spovedanie silvică unică în felul său: mărturisire verde despre pădure! Din câte știu, după anii nouăzeci, la niște tipografii din țară s-au mai tipărit cinci ediții revizuite.²

Personajele principale sunt aici inginerii silvici dar și alte corpuri profesionale purtătoare de petlițe de stejar la rever, așa că limbajul tehnic este la el acasă, folosit însă neabuziv și cât se poate de corect precum: acte de punere în valoare, delict silvice, câmpuri de cioate, mărci triunghiulare, planuri de inspecții urmate de presiuni, apostrofări, amenințări, condamnări, desfacerea contractului de muncă. Intrând oblu în subiect, Teofil Bufanu este un șef de ocol care crede că lui totul i se cuvine, pentru că de aia a ajuns unde a ajuns, iar pădurarul Napoleon Stângă, zis Nap, devine alcoolic la numai 35 de ani ca acel *borracho* din Rio Bravo, celebrul film cu John Wayne și Dean Martin. Arsene Sârbu ajunge protagonistul unui conclave de hoți patentati, fiind șiret ca un vulpoi, cărând acasă tot ce se poate, ca bursucul, și laudându-se în gura mare: *Îl fur, îl fur pe Bufanu ăsta, îi fur și cenușa din vatră*. În schimb, Teodor Banu deși pare tehnician cumpătat se răfuiește și el de unul singur cu niște șefi suri, nepăsători, refugiați prin birourile lor clocite pe unde își găsesc adăpost protejat pentru o bucată de vreme. În cele din urmă apar și *crozniașii* adică cei care scot crăcile din pădure cu cârca, imagine devenită simbolică în lumea modernă odată cu tabloul pus de Led Zeppelin pe coperta albumului IV. Pe parcursul lecturii te convingi, cu fiecare pagină citită, că dl. Anatolie Paniș se mișcă cu mare siguranță prin mediul viu, pădurăresc, loc în care apare plin de sevă și de miez, pricepi destul de repede că nu degeaba a fost considerat de câțiva cunoscători, și pe bună dreptate, fratele de sânge al neuitatului *pădureț* transilvan, Gheorghe Pituț.

De la domnii numiți mai sus putem învăța totodată *frasiniada*, adică limba arborilor transmisă din meridian în meridian, realizând împreună cu ei că atunci când trăiești alături de hoții de pădure încet-încet, fără ca tu să dorești neapărat, începi să le aparății. Dacă privești lucrurile din perspectivă temporală observi că acuma ca și atunci pădurea din Carpați este plină de Bufani care o foarfecă pe nerăsuflăte, cu precizarea că noii veniți, spre deosebire de personajele cărții citate, au diplome de absolvire și uneori chiar de merit, obținute pe la școli silvice dintre cele mai înalte.

Prin sinceritatea gândurilor exprimate, muzicalitatea cuvintelor scrise, meșteșugul frazelor și apropierea față de o societate forestieră foarte dură – haiducind așadar cu temuții hoți de lemne în Codrii Vlăsiei și străbătând odată cu ei, vitejește, hățișuri pline de scaieți –, dl. Anatolie Paniș poate fi socotit fără rezerve un Panait Istrati al pădurii românești. Până una-alta autorul, deloc protocolar, este perceput de o breaslă fistichie ultraconformistă drept *oia neagră* a silviculturii de la noi. Faptul în sine, ca orice lucru improbabil, ar trebui să ne pună și de data asta pe gânduri, nu-i așa?

Gavrilă Neamț

---

¹ Anatolie Paniș, *Hoții de pădure*, Editura Cartea Românească, București, 1982, 312 p.

² Cf. Anatolie Paniș, *Hoții de pădure*, Editura Snagov, București, 1995, 362 p, text integral.